KULCSÁR KRISZTIÁN

INTERJÚ

A vezérigazgató egyéni világbajnokként is vallja, hogy a vívásban sincs fontosabb a csapatnál

VASÁRNAPI VENDÉG AZ OPTIMIZMUSÁT MÉG SEMMI SEM RENDÍTETTE MEG, A DÖNTÉSTŐL PEDIG FIATALON SEM IRTÓZOTT

Görcs nélkül

Rendhagyó pálya Kulcsár Krisztiáné. Már huszonévesen érmet nyert olimpián, ám legnagyobb sikerét, az egyéni világbajnoki címet visszatérőként érte el, magyar bajnokságot pedig úgymond, beugróként nyert. A csapatra esküszik, miközben ügyel rá, hogy saját maga alakítsa a sorsát. A tanulásból, a munkából, a családi életből már versenyzőként is kivette a részét, mint mondja, nem volt miért várnia.

▶ Ha találkozunk, nekem mindig Barcelona ugrik be. Az olimpiai ezüstérem párbajtőrben. Mert igazi csapat érdemelte ki, amelyben egy mindenkiért, mindenki egyért.

▷ Nem lehetett másként. Hiába voltam én huszonegy, Kovács Iván huszonkettő, már régóta barátok voltunk, a tizennyolc éves Totola Gábor is úgymond, a mi kutyánk kölyke volt. Egyfelé húztunk, egy alomból származtunk, ha mondhatok ilyesmit. Érdekes volt, de az akkor már a negyven felé közeledő Kolczonay Ernő és a harminc fölötti Hegedűs Ferenc kénytelen volt hozzánk alkalmazkodni. Becsületükre szóljon, megértették, mi a helyzet, mi pedig értékeltük a viszonyulásukat.

▶ Ezen múlott a siker?

▷ Ezen is. Meg ezernyi más apróságon. Kezdve azon, hogy a mester, Udvarhelyi Gábor kiharcolta Totola csapattagságát, s végezve azzal, hogy áldott napunk volt.

▶ Ezt hogy érti?

▷ Ahogy mondtam. Vívásban kell az isteni szikra, hiába készültél fel nagyszerűen, ha nem kapod el a fonalat, ha nem érzel rá a lehetőségekre, semmire sem mész vele. Nüánszokon múlhat minden. Nálam, például, azon is, hogy Kanada ellen Udvarhelyi mester – akinek annyit köszönhetek, hogy bele sem kezdek a felsorolásba – nem cserélt le két vereség után, amit azzal háláltam meg, hogy a következő asszómat megnyertem. Csak ezt követően, az utolsó asszóra jött be helyettem Kolczonay Ernő, aki megtette, amit kellett, miközben én kipihentem magam a franciák elleni elődöntőre.

▶ Érzi a vívó, hogy na, ez most az én napom?

▷ Én 2007-ben Szentpétervár on, amikor világbajnok lettem, éreztem. Nem véletlen, hogy a döntőig minden egy tusra vívott asszómat megnyertem. Annyira

FOTÓ: SZABÓ MIKLÓS

összeszedett voltam, hogy még a dobogón állva sem tudtam kiengedni. Tulajdonképpen csak másnap reggel tudatosult bennem, hogy egyéni világbajnok vagyok.

▶ Azt érezte, amire álmaiban számított?

▷ A megvalósult álom sohasem olyan, mint amikor még csak a vágyak élnek, akkor és ott olyan természetes volt minden. Meg aztán, annak fényében, hogy 2004-ben, az athéni olimpia után már búcsút intettem a pástnak, mégiscsak egy harminchat éves visszatérő voltam. Aktív vívóként már nem élvezhettem ki igazán a sikert.

▶ Ahogy a decemberi magyar bajnoki címét sem. Hiszen – már megbocsásson – negyvenegy éves.

▷ A gyermekeim a Vasasban vívnak, ha megyek értük, néha beszállok, innen jött az edző, Halla Péter ötlete, hogy induljak el a bajnokságon, segítsem csapatban a fiatalokat, Bányai Zsombort, Garzó Zsombort és Buta Leventét. Miért is ne?! – gondoltam. A vívás olyan, mint a biciklizés, nem lehet elfelejteni, a kondícióm jó, és tényleg, hátha segíthetek. Aztán úgy alakult, hogy én bajnok lettem, a csapat csupán hetedik. Sajnálom. Még úgy is, hogy az ilyesmi benne van sportban, és hogy legközelebb ez a csapat – velem, vagy nélkülem – bőven éremesélyes.

▶ Mit sajnál?

▷ Csapatban szerettem volna jobban odatenni magam.

▶ A vívás végül is egyéni sport.

▷ Igen, de én abban nőttem fel, hogy a csapat a legfontosabb. Nevelőapámtól, az öttusában klasszis Móna Istvántól rengeteget hallottam, hogy hiába volt Balczó András és Török Ferenc egyaránt világklasszis, hármójukat mindig a csapat érdekelte, mindig arra készültek. Talán ezért lett aranycsapat az övék. Én is hasonlóan gondolkozom, doppingol a tudat, hogy közös a felelősség, a többiekért is vívok. Az ilyesmi személyiség kérdése.

▶ Ezzel együtt a saját sorsát mindig igyekezett a kezében tartani. Pél-

A sportoló Kulcsár Krisztián szerint a víváshoz kell az isteni szikra

dául, amikor fogta magát és elköltözött otthonról.

▷ A nevelőapámmal szerettük egymást, de eljött egy pont, amikor az együttélés több feszültséget hordozott magában, mint örömöt. Roppant erős, határozott, az ütközéseket vállaló egyéniség volt, sajátos életszemlélettel. Amikor úgy éreztem, hogy a helyzet kezd a vívásom rovására menni, elköltöztem. Jellemző, hogy azonnal helyreállt a világ rendje, egyik pillanatról a másikra rendbejött minden.

▶ Folytatom... Vívás mellett tanult, majd azonnal munkába állt, szokatlan az ilyesmi.

▷ Nekem természetes volt. Meg nem fogalmaztam, de végül is előrelátó voltam. Nincs annál rosszabb, ha az ember a kiöregedés árnyékában, kényszerűségből kezd el gondolkozni a jövőjén. Lényegesebb, hogy terhelhető ember vagyok, úgy láttam, hogy a vívás mellett vállalható a tanulás, majd a munka is. Jött egy remek állásajánlat, rábólintottam, s vívtam tovább.

▶ Miközben megnősült, s gyerekeik lettek.

▷ Itt is igaz, amit mondtam. Beával három éve voltunk együtt, szerettük egymást, mind a ketten családot akartunk, mind a ketten komolyan gondoltuk a kapcsolatunkat, összeházasodtunk. Magától értetődő, jó döntés volt.

▶ Egy nagy cég, a BÁV Zrt. vezérigazgatója, három gyerek édesapja, ott tart, ahol tartania kell negyvenegy évesen. Ez jó-e vagy rossz? Azért kérdezem, mert korábban azt mondta, nem szeretne átlagos lenni.

▷ Szeretnék különbözni a átlagostól, így pontosabb. Ez végül is sikerült, hiszen alapvetően vívó vagyok, engem ez különböztet meg másoktól. Amibe az is beletartozik, hogy a sportolóként belém nevelt kitartást, szorgalmat a munkámban éppen úgy hasznosítsam, mint amikor a nagy versenyekre készültem.

▶ Felteszem, azért segített a két olimpiai ezüstérem, a világ- és Európa-bajnoki címek is.

▷ A kapcsolatrendszeremet természetesen erősítette, de ez önmagában nagyon kevés az üdvösséghez. Az viszont már számít, hogy sportolóként jobban tűröm a kudarcot, mint mások, tudom, hogyan lehet túllendülni a holtpontokon. És azt is tudom, hogy a legapróbb sikerek mögött is rengeteg munka van.

▶ A fejvadászok szerint a volt sportolók nehezen tűrik, ha főnökük van, saját elképzeléseik vannak a dolgokról, főként ha egyéni sportágban voltak sikeresek. Milyen szerencse, hogy vezérigazgató, elvégre mégiscsak azt teheti, amit akar.

▷ Jól hangzik, de természetesen nincs így, nekem is szigorú beszámolási kötelezettségem van. És csapatban dolgozom, tehát visszaköszön a vívás. Itt is igaz, hogy kellenek a kimagasló egyéni teljesítmények, de a végeredményt együtt érjük el.

▶ Szépen kivágta magát, diplomata a javából. Egyébként jó főnök?

▷ Igyekszem az lenni...

▶ Az önnel készült egyik interjúban azt olvastam, hogy laza, optimista, de nagyon határozott életfilozófiájú ember.

▷ Derűlátó vagyok, az optimizmusomat még semmi sem rendítette meg, a világnézetem határozott – ez igaz. De tiszteletben tartom és elfogadom, ha valakinek eltérő a beállítottsága, más a véleménye. A lazaságot hagynám, pongyola, félreérthető kifejezés. A formalitásokat tiszteletben tartom, de görcsös valóban nem vagyok. Ökölbe szorított kézzel nem lehet élni. ■